

ОЛЕГ ЧЕРВОНЮК: «РІВНЕ СТАНЕ ЦЕНТРОМ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ!»

За вікном спливають останні дні старого 2011 року. Що такого вагомого приніс цей рік нам, рівнянам? Чим запам'ятався? Якою відмітною подією згадуватиметься через багато років?

Велике завжди краще бачиться на відстані. Минуть роки і шпальти рівненських газет із репортажами про нове життя Рівненського льонокомбінату – урочистий пуск першої черги виробництва тканин – стануть історичними раритетами, а 2011 рік запишеться на скрижалях української історії ще й як рік початку відродження вітчизняної легкої промисловості.

ПОДІЯ РОКУ НОМЕР ОДИН

Сьогодні вже з певністю можна сказати, що для нашого міста, безумовно, пуск у дію в 2011 році колишнього гіганта легкої промисловості, – є подією року номер один. Подією, яка багатьох ветеранів старого підприємства приголомшила, переповідалася з уст в уста. Адже у друге народження цього потужного колись підприємства вже ніхто не вірив. Містом ходили чутки, що на місці льонокомбінату незабаром спорудять новий супермаркет.

Тож коли такий чоловік знайшовся, й до того ж не якийсь іноземний капіталіст, а свій українець Олег Червонюк, вклав у руїну чималі інвестиції — у його добрі наміри повірили не відразу. «Що він тут зробиць? Під-

приємство вже років з десять не працює, все колишнє устаткування поіржавіло, вийшло з ладу, а щоб закупити нове, це ж скільки треба коштів, можливостей... А в Україні криза,» — не вгавали скептики.

І все ж таки неможливе стало можливим. Напередодні Дня незалежності було випущено перші тисячі метрів трикотажного полотна найвищої якості. Пуску першої лінії виробництва з потужністю 10 тонн трикотажного полотна на добу передували понад три роки невпинної клопітної праці робітників, які по коліна у воді розчищали і прибирали територію під майбутні цехи, перекривали дахи, а тоді фахівці встановлювали і водночас вивчали нове німецьке обладнання.

Продовження на 3 стор.

ОЛЕГ ЧЕРВОНЮК: «РІВНЕ СТАНЕ ЦЕНТРОМ ЛЕГКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ!»

Закінчення. Початок на 1 стор.

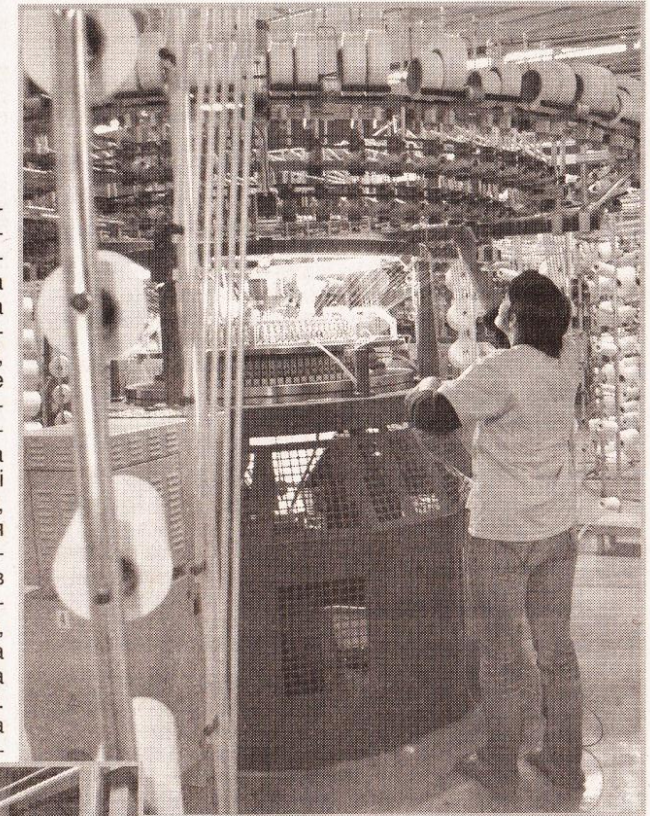
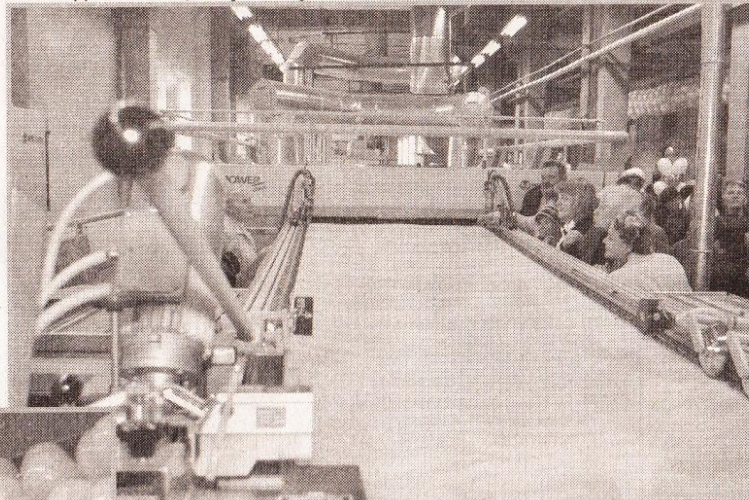
5 листопада для ветеранів льонокомбінату та усіх бажаючих було організовано урочисте відкриття запуску першої лінії виробництва. І люди, особливо ті, котрі працювали на цьому підприємстві у старі, ще радянські часи, були вражені побаченим. Вони запам'ятають цей урочистий день на все життя. У цехах сухо, чисто, тепло. Красиво, рівно працюють небачені раніше ткацькі машини - надсучасне обладнання з Німеччини. З конвеєра виходить чудове трикотажне полотно багатих, насичених кольорів - чорного, білого, жовтого, рожевого, бірюзового... А крім того, помітний і справді господарський підхід до справи - відремонтовані дахи, повністю відновлена комунікація, діє нова парова котельня, чисто прибрана територія... А починалося все з випадкового збігу обставин.

ВИПАДКОВІСТЬ ЧИ ЗАКОНОМІРНІСТЬ?

Насправді наше місто просто виграло у долі щасливий білет. «З рівненським льонокомбінатом познайомився випадково, - розповідає Олег Червонюк. - Для нашого виробництва светрів потрібна була пряжа і я поїхав до Мінпромполітики з'ясувати, чи є в Україні підприємства, які цю пряжу можуть виробляти. Виявилось, що таких немає. Проте порадили мені поїхати у Рівне й оглянути льонокомбінат, який би міг виробляти таку продукцію. Підприємство своїм станом справило на мене гнітюче враження, але я подумав: у житті потрібно робити корисні речі й отримувати від цього задоволення. Ось так я і став власником цього підприємства.»

Стати власником — у сучасному розумінні цього словосполучення означає розрахуватися зі старими боргами підприємства, викупити землю і вкласти стратегічну інвестицію в майбутнє виробництво. При тому цілком усвідомлюючи те, що ці гроші не повернуться вже завтра. На це підуть роки. А це неабиякий ризик. Легше було б Олегові Червонюку покласти свої кривні у якийсь європейський банк, або ж вкласти в якусь нерухомість чи коштовності, як це роблять тисячі наших імущих співвітчизників.

І цей молодий, доволі упевнений у собі чоловік у вишиванці, не голосливий. Він знає, що каже. Перш ніж запрацювали перші вкладені у виробництво гроші й льонокомбінат зміг показати рівнянам, як пливають із конвеєра перші тисячі метрів тканин, директор цього підприємства Червонюк проробив гігантську аналітичну та організаційну роботу. «Вивчивши стан справ на підприємстві, ми зрозуміли, що ввести в дію старе обладнання вже неможливо і стали шукати вихід із цієї ситуації, - розповідає Олег Казимирович. - Як виявилось згодом, вітчизняного обладнання не існує. Шкода, що у країні, яка мала колись потужну важку індустрію, не виробляють сьогодні ткацьких верстатів, але й чекати, поки вони з'являться, ми не можемо.» Тож довелося Червонюку придивитися до європейських технологій, не раз побувати на Міжнародних спеціалізованих виставках ІТМА для фахівців легкої промисловості, роздивитися устаткування, познайомитися з іноземними виробниками цього устаткування, фахівцями в цій галузі й побачити, як воно працює. А за тим прорахувати, скільки метрів тканини виготовляє за добу і за який термін окупляться вкладені у нього кошти. Так Олег Червонюк з'ясував, що найбільш якісним на сьогодні є німецьке устаткування. Нині бачить, що не по-

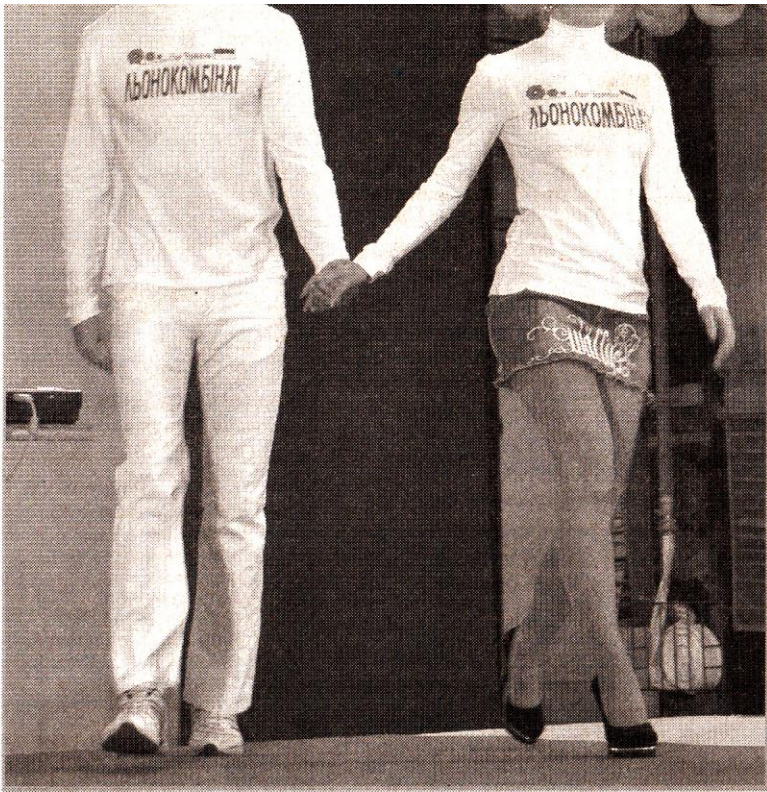
ТРИКОТАЖНА ЛІНІЯ – ТО ЛИШЕ ПОЧАТОК...

«Експансія нашої продукції на ринку має бути настільки потужною, щоб витіснити дешево, наприклад турецьку тканину,» - ось у чому вбачає своє головне патріотичне завдання директор Рівненського льонокомбінату. Уже на сьогодні полотно, що сходить із конвеєра цього підприємства, не йде на склад, а зразу ж відправляється на швейні виробництва. «Із цієї тканини ми вже шиемо футболки на моєму швейному виробництві у Хмельницькому», - констатує Олег Червонюк. - Для рівнян мало відомо, що у 2002 році у Хмельницькому об'єднаний Олегом Червонюком гурт молодих амбітних людей об'єднався в Асоціацію приватних підприємців під назвою «Едельвейс». Навколо ідеї відколення легкої промисловості згурпувалися від-

милився. Щоправда, коли привіз обладнання, то на місці зіткнувся з чималими труднощами

приватних підприємців під назвою «Едельвейс». Навколо ідеї відколення легкої промисловості згурпувалися від-

Багатих людей в Україні сьогодні чимало. І жаль, що мало кому спаде на думку вкласти власний (та ще й не-легко працюю нажитий) капітал у відродження легкої промисловості України. Як же багато залежить від людини! Від її бачення й розуміння справи, волі й наполегливості й, зрештою, – рішучості до дій.

Олег Червонюк із числа тих небайдужих диваків, кого ще непокоїть доля України, кому болить душа за її сучасний безпорадний стан. Він підрахував, що українці щороку вкладають в економіку країн, з яких імпортують продукцію легкої промисловості до 10 млрд. доларів. Невже не можна цей грошовий потік повернути в Україну? Бодай частково, але повернути? Просто треба не тільки розмахувати руками за трибунами, а ще й щось реально робити. І він почав із самого себе. *«Ми не маємо права залишати нашим дітям розграбовану державу, – сказав власник рівненського льонокомбінату Олег Червонюк під час урочистого відкриття першої лінії виробництва. – Ми мусимо все зробити для того, аби наша держава була сильною. Щоб могли ми пишатися, що залишили своїм дітям справжнє майбутнє. Ми відновимо виробництво. Я вам обіцяю, що Рівне стане центром легкої промисловості.»*

у пошуках фахівців. Адже раз у країні давно не випускають обладнання для легкої промисловості, то відтак немає і фахівців для його обслуговування, а тим паче — для обслуговування іноземного обладнання. Хіба що хтось деє із наших співвітчизників навчався цьому за кордоном, як нині навчається у Німеччині син Олега Червонюка Дмитро.

Олег Червонюк розшукав таких людей, поклав їх у Рівне, щоб розпочали монтаж обладнання і підготовку його до пуску. А ще щоб біля них навчилися працювати на новій техніці інші працівники. Один спеціаліст приїхав у Рівне з Мукачєвого, другий із Горлівки. Прибули й іноземні фахівці – з Угорщини і навіть Уругваю. Під час безпосередньої роботи над встановленням та запуском обладнання наші фахівці пересвідчилися, наскільки відстала від тої ж Європи вітчизняна наукова думка. Так що мусиш володіти іноземною мовою, аби почерпнути необхідні знання в іноземних джерелах. Мусиш вчитися і мислити. Така вимога часу, у якому треба будувати нове виробництво згідно із найвищими міжнародними стандартами і послугуватися найпрогресивнішими технологіями. Лише при такому підході інвестиції в майбутнє будуть оправдані.

ЧИ БУДУТЬ ТКАНИНИ З ЛЬОНУ?

Чимало ветеранів льонокомбінату, котрі «прожили» на цьому підприємстві по 30-40 років, під час урочистого відкриття шкодували лише за одним: що із конвеєра не пливають тканини з льону. Це питання так і витало в повітрі. Де ж льонівиробництво? Воно неодмінно мусить бути, інакше невмотивованою буде сама назва підприємства: льонокомбінат. Однак не все зразу. Олег Червонюк сьогодні робить те, що на сьогодні спроможний робити. На жаль, усі ми розуміємо, що у галузі льонівиробництва у нашій державі все так занепало, що потрібно починати відродження галузі з вирощування льону і підходити до цього питання комплексно на рівні держави. А поки що все йде своєю чергою. Льонокомбінат виробляє трикотажні тканини з індійської бавовни, а його керівник Олег Червонюк у постійному пошуку і вірить, що знайде можливості запустити льонівиробництво. Однак це буде не сьогодні й навіть не завтра. Час покаже.

На сьогодні першим пріоритетом є те, щоб виробництво запрацювало у три зміни (а для цього треба підготувати певну кількість фахівців). Коли ж запрацюють три зміни і льонокомбінат набере обертів та вийде на нову потужність, яка становить 10 тисяч кілограмів трикотажу на добу і Україна стане достойним конкурентом у цій галузі для китайської і турецької продукції, тоді можна буде вести мову і про подальший розвиток...

повідні спеціалісти: висококваліфіковані дизайнери одягу, технологи, кравці. Нинішній «Едельвейс» – це два найпотужніші підприємства легкої промисловості України. Трикотажна і швейна фабрики за добу випускають до двох тисяч якісних і красивих моделей одягу, які відразу ж потрапляють на прилавки магазинів. Раніше ці підприємства закупували тканину в Туреччині, сьогодні вони везуть її у Хмельницький із Рівного.

Олег Червонюк, як керівник із масштабним мисленням, розуміє: все те, що вдалося на сьогодні зробити у Рівному, – то лише перший крок. «Трикотажна лінія – це тільки початок, – каже він. – Це усього лиш 5 відсотків облаштованої площі льонокомбінату. Отже, є куди рухатися і куди розвиватися. На наступному етапі масштабного оновлення Рівненського льонокомбінату – швейне виробництво.»

БЕЗ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ ДОБРЕ ЖИТИ НЕМОЖЛИВО...

Ідеологією, якою керується Олег Червонюк, є здоровий економічний патріотизм. *«Ми збираємося орієнтуватися не на експорт, а саме на вітчизняного покупця, – запевняє директор Рівненського льонокомбінату. – Хотілося б, щоб бізнес працював на рідну країну та її благополуччя.»*

Цього року Рівненський льонокомбінат відвідали перші народні депутати. Влітку за пуском першої трикотажної лінії спостерігав Олег Ляшко, а у другій декаді листопада з візитом прибула народний депутат, голова Комітету Верховної Ради з питань промисловості і регуляторної політики та підприємництва Наталя Королевська. Народні обранці були вражені побаченим виробництвом тканини і тим, що взагалі серед наших українських підприємців є такі, котрі у нелегкий кризовий час готові брати на себе відповідальність і вкладати інвестиції у розвиток вітчизняної промисловості. Однак Олег Червонюк не сильно сподівається на їхню підтримку. Він у всьому звик поклатися тільки на самого себе.

Так що, можна сказати, нашому місту і справді пощастило. Рівне славилось виробництвом тканин ще з 60-років минулого сторіччя, було одним із потужних союзних центрів легкої промисловості. Нині до нього повертається стара слава. Лише з тією відмінністю, що виробництво, яке у 2011-му році відродив з руїн Олег Червонюк, вже зовсім не те, яким було у далекі 60-70 роки ХХ сторіччя. Воно діє на зовсім іншому технологічному рівні, що на рівні фантастики для тих, хто налагоджував пуск ткацьких і прядильних верстатів і працював тут за часів Радянського Союзу.

Тож, як кажуть, з роси й води Вам, Олеже Казимировичу і усім працівникам оновленого виробництва! Нехай новий 2012 рік стане для Вас роком нових звершень!

Людмила МАРЧУК